

stalterne, som man ønsker. Aandssvageanstalterne ledes af en Bestyrelse paa 3 Medlemmer, som alle udnævnes paa 3 Aar af Ministeren, og han udnævner ligeledes Formanden. Skulde han ikke være tilfreds med en Formand, eller skulde en Formand i det hele taget ikke udføre sin Gerning paa tilfredsstillende Maade, kan Ministeren altsaa altid i Løbet af højst 3 Aar komme af med ham igen. I en Statsinstitution som Sindssygehospitalet er vedkommende Overlæge født Formand i Direktionen, og hans Stemme er afgørende, saa snart der er Stemmeligbed. I Virkeligheden har Ministeren faktisk mindre at sige i Direktionen for Sindssygehospitalet, der er Statsanstalt, end i Direktionen for Aandssvageanstalterne, der er selvejende Anstalter.

For næste Finansaar, 1922—23, har man paa Grundlag af den Lov, jeg før nævnte om Forhøjelse af Kontingentbetalingen for Aandssvageanstalterne, kunnet hæve den budgetterede Indtægt til 2 508 000 Kr., og det er mit Haab, at vi til den Tid maa være naaet saa vidt, at dette Beløb nogenlunde kan strække til, saaledes at vi i alt væsentligt kan undgaa disse mægtige Beløb paa Tillægsbevillingsloven, som vi uundgaaelig maatte have, den Gang vi endnu havde den gamle, forældede Lov, der ikke muliggjorde det for Ministeren at lægge et virkeligt Budget. Man kan kun med en vis Beklagelse i disse daarlige Tider gøre opmærksom paa, at endnu paa dette Aars Tillægsbevillingslov vil der paa denne Konto, Aandssvageanstalterne, komme et Beløb paa ca. 1½ Mill. Kr. — det lader sig ikke undgaa.

Jeg nævnte Statens Sindssygehospitalet og vil udtale min Glæde over, at den Lov, som blev gennemført i sidste Samling, og som muliggjorde det for den højtærede Justitsminister at ansætte en fælles Direktør for alle disse Hospitalet, nu er ved at træde ud i Livet. Det er mit Haab og sikkert i høj Grad Ministerens og mange andres Haab, at dette maa føre til virkelig gennemgribende Besparelser i disse Hospitalers Drift. Men jeg kan ikke nægte, at det efter min Mening kunde være i høj Grad ønskeligt, om det kunde gaa saaledes, at ogsaa, efterhaanden i alt Fald, Aandssvageanstalterne kunde komme ind under denne Direktørs Forsorg. Det vilde neppe ret vel kunne ske paa anden Maade end derved, at Aandssvageanstalterne overgik til Justitsministeriet fra Undervisningsministeriet. Jeg tror, det vilde være rimeligt, men jeg forstaar saa udmærket godt, at ogsaa

Ministerier er en Slags Magter, der nødig ser deres Magtomraade begrænset, i alt Fald ikke gerne uden Kompensation. Men kunde der ikke være Tale om Kompensation? Kunde man ikke tænke sig, at samtidig med, at den højtærede Justitsminister fik Aandssvageanstalterne og derved fik Lejlighed til at lægge dem ind under den forhaabentlig økonomiske Styrelse, som den nye Direktør for Sindssygehospitalet sikkert vil gennemføre, kunde Undervisningsministeren faa Kompensation i Biografteatrene? I Virkeligheden spiller Biografteatrene en saa betydelig Rolle i Folkets Undervisning eller kunde og burde gøre det, at det kunde være saare naturligt, at de sorterede ikke under Justitsministeren, men under den højtærede Undervisningsminister. Kunde der komme en saadan, jeg vil ikke sige Handel, men Overenskomst i Stand om denne Forlægning, vilde jeg betragte det som i mange Henseender ønskeligt.

Jeg haaber, som sagt, at den økonomiske Drift af disse Statsinstitutioner maa forbedre sig i høj Grad. Det kan ikke nægtes, at vi er naaet dertil, at Befolkningen rundt om i Landet ser med nogen Skepsis paa den Maade, hvorpaa disse humane Institutioner: Sygehuse, Sindssygehospitalet og Aandssvageanstalter, administreres. Der er ved at danne sig, kan man godt sige, et nyt Begreb, som man kalder Luksushygien; man mener dermed en Form for Hygien, som man maaske har Raad til at opretholde i Tider, hvor Pengene flyder rigeligt, men som man ikke vil faa Raad til at opretholde i den kommende Tid. Der er i Virkeligheden noget rigtigt i dette, der er noget, der hedder Luksushygien. Rent hygienisk set kan meget hyppigt et ganske billigt, vellagt Cementgulv være akkurat lige saa brugbart og lige saa hygienisk som et med Marmor belagt Gulv. Efter min Mening bør de Mænd, ikke mindst de Læger, der her staar med et Ansvar overfor Landets Økonomi, i kommende Tider se at føre deres hygieniske Krav ud i Livet med den mindst mulige Bekostning for Staten. Det kan ikke nægtes, at de sidste bitre Erfaringer fra Garnisonssygehuset i høj Grad vækker ængstelige Tanker i mange Hjerter.

Jeg mener, at alle de, der ønsker, at Danmarks sociale Lovgivning skal oprettholdes og udvikles, er i allerhøjeste Grad interesserede i at vise god Økonomi. Thi det kan ikke nytte at nægte, at der altid kræves en vis Grad af Velstand for at opretholde en effektiv social Lovgivning.